

thi Meningen er jo, at man vil tage den nuværende Tantième, der jo kan være flydende, kan gaa ned saavel som op, og give de vedkommende et tilsvarende fast Gagetillæg, hvorimod man ikke giver den højere Del af Etagen noget tilsvarende Gagetillæg.

Maa jeg dernæst henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed — enten det nu er den højtærede Finansminister eller den højtærede Minister for offentlige Arbejder; det er nærmest den sidste — paa, at der i Overgangsbestemmelserne, i § 19, findes noget, som vist kan afstedkomme nogen Ubillighed. I denne Paragraf tillægges der nemlig i forskellige Klasser de nuværende ansatte 4 Aars Anciennet. Denne Bestemmelse burde formentlig ændres noget. Maa jeg oplyse det ved et Eksempel. En Assistent er for 2 Aar siden bleven forfremmet til Stationsforstander, og hans Station indgaar i den her foreslaaede 15de Lønningsklasse. Han faar efter Bestemmelsen her 4 Aars Anciennet og rykker altsaa op paa 2det Lønningstrin; han faar altsaa i Gage 1,680 + 210 Kr., i alt 1,890 Kr., og først naar omtrent 10 Aar ere gaaede, naar han Slutningslønnen for denne Klasse, 2,520 Kr. Men en yngre Assistent, der først udnævnes til Stationsforstander om 1 Aar, altsaa 1 Aar efter Lovens Ikrafttræden, vil, naar han har været Assistent i en Række af Aar, fra 12 til 16 Aar, være paa en Løn paa over 2,520 Kr., og i Henhold til den i øvrigt gode Bestemmelse i § 5 vil han straks rykke op paa Slutlønnen 2,520 Kr.; det vil sige, han vil straks rykke op paa en Løn, som den, der er ældre end han og ansat, lad os sige f. Eks. 3 Aar tidligere end han, først rykker op paa om omtrent 10 Aar. Dette forekommer mig at være en Ubillighed. Og det samme bliver jo Tilfældet, naar en, der er Assistent ved Lovens Ikrafttræden, 1 Aar senere udnævnes til Overassistent, Godsekspeditor, Fuldmægtig o. s. fr. Det forekommer mig, man kunde have denne Ubillighed ved at forandre Bestemmelsen i § 5 derhen, at en ansat, som ved Lovens Ikrafttræden vilde være kommen paa højere Løn, end han faar nu, hvis han var forbleven i sin tidligere underordnede Stilling, betragtes som om han stadig havde denne Stilling og først efter Lovens Ikrafttræden blev udnævnt til sin ny Stilling. Fastsætter man Bestemmelsen paa denne Maade, forekommer det mig, at man hæver den Ubillighed, der her findes.

Maa jeg saa tillade mig at fremsætte et Par Ord om de foreslaaede Takstlove.

Jeg vil tillade mig at henstille til de paa-gældende Ministre, om det ikke vil være rigtigst at opsætte Gennemførelsen af disse Takstlove lidt, mod at man saa naturligvis her fra Rigsdagens Side erklærede sig villig til, naar deres Fremsættelse maa siges at være nødvendig om et Aars Tid eller to, naar man har set Virkningen af Lønningsloven, at medvirke til deres Gennemførelse. Det blev udtalt i Gaar særlig af et æret Medlem — jeg tror, det var det ærede Medlem for Ruds-Vedby (H. L. Jørgensen) —, at ude omkring i Landet vil man se med nogen Misfornøjelse paa denne Lønningslov, men Misfornøjelsen vil dog ganske sikkert, hvis den overhovedet er til Stede, hvad jeg ikke skal kunne udtale mig om, stige, hvis Befolkningen samtidig skal have større Byrder at bære. Nu er det jo muligt, at Statsbanernes Indtægter komme til at gaa ned, der synes jo at være Tendens dertil. Dog har Indtægten i Løbet af de svundne 6 Maaneder af indeværende Finansaar været, saa vidt jeg erindrer, 1 Mill. Kr. større, end den var i den tilsvarende Del af forrige Finansaar. Men var det ikke heldigt, at man saa Virkningen af Loven, og ikke alene det, men ogsaa saa, hvorledes vore Finanser i det hele taget stille sig til næste Aar eller om to Aar, og først da var beredt til at hjælpe Administrationen med at gennemføre noget i den Retning, her er stillet Forslag om? Derfor kunne naturligvis godt enkelte Partier gennemføres nu, som ville være til Gavn baade for Befolkningen og Statsbanerne. Jeg sigter dermed til det af Ministeren for offentlige Arbejder stillede Forslag om, at Betalingen for 14 Dages Kort skal nedsættes. Men i det store og hele synes jeg, man kunde lade disse Love hvile lidt.

Det blev sagt under Finanslovdebatten, særlig af det ærede Medlem for Æbeltoft (N. Neergaard), at det var naturligst at fordre, at Statsbanerne skulde give et saa stort Udbytte, at de forrentede den af Statskassen indsatte Kapital med 3—3¹/₂ pCt., den Rente, Staten selv giver for sine Penge. Og ud fra den Betragtning sagde da det ærede Medlem, at de, der køre paa Banerne og have Nytte af Banerne, bør derfor betale saa meget, at dette kan ske, idet det var urimeligt, at Statskassen, det vil sige ogsaa den øvrige Del af Befolkningen, skulde skatte til dem, der køre paa Statsbanerne. Den Betragtning forekommer det mig, at man ikke kan oprettholde, thi det er dog givet, at det er ikke alene dem, der køre paa Banerne, som